

BLAHOŠLAVENÁ ZDENKA, ODOVZDANÁ BOHU V UTRPENÍ!

Z dnešnej invocácie z litánií dominujú dva pojmy: **odovzdanosť a utrpenie**.

S utrpením a nesením kríža v podobe rôznych ťažkostí, krížov a bolestí má určite každý z nás vlastnú skúsenosť a mohol by o tom rozprávať.

V inšpirácii k dnešnej téme sa dotkneme aj utrpenia, a to konkrétne zo slov sv. apoštola Pavla, ktoré sme aj nedávno mali možnosť počuť v liturgii sv. omše spred 2 týždňov, no budeme sa venovať najmä odovzdanosti, a to odovzdanosti do Božej vôle – tak trochu špeciálne – v spojení so sv. Teréziou s Lisieux.

Pekne sa nám to spája – možnosť byť pri relikviách sv. Terezky, Sv. rok milosrdenstva a spomienka na bl. Zdenku, ktorá v otázke utrpenia a odovzdanosti mala veľmi veľa spoločného so sv. Teréziou, ako to aj vyplýva z jej zápisníka. V Zdenkiných myšlienkach spojených s Terezkou sa vrátíme práve v rozjímaní po sv. omši v krátkej adorácii.

1. SV. PÍSMO

Sv. Pavol ponúka pohľad na otázku utrpenia: „Bratia, teraz sa radujem v utrpení, ktoré znášam pre vás a na vlastnom tele dopĺňam, čo ešte chýba Kristovmu umučeniu pre dobro jeho tela, ktorým je Cirkev.“ (Kol 1,24)

U Pavla ide o zvláštny druh utrpenia, ktoré by sme mohli označiť ako „utrpenie pre spravodlivosť“. Nepovažuje ho za zbytočné. Vidí v ňom možnosť spolupracovať s Vykupiteľom. Netrpí pre svoje hriechy, ale pre hlásanie evanjelia a takéto utrpenie je blahoslavené samotným Ježišom.

Pavol učí, že Kristus stále žije vo svojej Cirkvi a Cirkev je jeho tajomným telom. Ježiš ako človek trpel a bol pochovaný, vstal zmŕtvych. Všetko sa to udialo v historickom čase a konkrétnom priestore.

Ale Cirkev ako tajomné Kristovo telo, trpí a bude trpieť dokiaľ bude na svete hriech. My všetci musíme na seba prijať určitý diel utrpenia, ktorým sa vykupuje svet.

V tomto utrpení je však už aj radosť, pretože vieme a je nám zjavené skrze Kristovu smrť, aké ovocie prináša jeho životodárna smrť a vieme, že toto utrpenie má vykupiteľskú cenu.

Utrpenie pre spravodlivosť je znamením Božieho vyvolenia a znakom toho, že nás Kristus vážne zapája do svojho diela Spásy.

Modlitba a sebaoposväcovanie v útrapách duše i tela, tvoria akési skryté a predsa veľmi potrebné korene apoštolskej činnosti. Nie všetci sa vieme prihovoriť ľuďom na ulici, ale všetci môžeme pracovať na sebaoposväcovaní skrze utrpenie a odovzdanosť Bohu. V Eucharistii sa Kristova obeta stáva aj obetou všetkých údov jeho Tela.

Kristova obeta na oltári dáva všetkým generáciám kresťanov možnosť zjednotiť sa s ním v jeho obete na kríži.

2. SLOVÁ SR. ZDENKY O UTRPENÍ:

„Veď vy ste dostali milosť nielen v Krista veriť, ale aj trpieť pre neho.“ /Flp 1,29/

„Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.“ /Flp 4,13/

Utrpenie otvára zmysel pre Božie myšlienky. /56/

Trpieť v stave milosti je východiskom veľkých skutkov. Preto si ľahnem ako na kríž so všetkými svojimi chybami pred bránu Božieho majestátu, cez ktorú Boh vylieva svoje milosti. Aj v tomto pokornom položení ho budem vrúcne milovať a pracovať neustále iba pre neho. /61/

Každý musí rozviazať uzol utrpenia a bolesti, lebo ak ostaneme pripútaní k sebe, nemôžeme sa hýbať. Iba vtedy niet uzlov, keď sme odpútaní od všetkého. Kto miluje „netrpí“. Trpíme, pravdaže, do smrti, ale uvidíte, že čím ďalej, tým menej a natoľko, nakoľko rastie naša láska k Bohu. /58/

Zhola nič, ani najčistejšia láska i najschopnejšieho stvorenia nemôže nahradiť tvoju lásku. A to ani vtedy, keď ju obkľúčujú bolesti Kalvárie. /62/

Trpieť v tichosti a skryto. Ticho je ovzduším bolesti – i na Kalvárii sa mlčalo. Keď sa žalujeme, keď hľadáme potešenie a útechu, stráca sa to, čo je na bolesti najposväcujúcejšie. Nerozhadzujme túto vzácnu milosť. /63/

3. SV. TEREZKA

Pretože vedela, že Božia vôľa spočíva v tom, aby sme sa vzájomne milovali, snažila sa milovať svojho blížneho, tak ako nás miloval Ježiš.

A pretože považovala utrpenie za najväčší prejav Božej lásky voči človeku, za najdokonalejší spôsob stotožnenia sa s Ježišom Spasiteľom, za najlepší spôsob plnenia Božej vôle, túžila trpieť.

Na konci života však porozumela, že je ešte jeden, najväčší stupeň lásky, väčší ako utrpenie - **milosrdenstvo**. Bolo to okolo roku 1895. Terézia napíše: „Teraz už netúžim po inom, iba milovať Ježiša do zbláznenia... Moje detské túžby odleteli. Už netúžim po smrti, ani po utrpení, ale priťahuje ma iba láska. Dlhú som po nich túžila; zakúsila som utrpenie a nazdávala som sa, že sa dotýkam brehov neba. Uverila som, že kvetinka bude odtrhnutá v rozkveti... Teraz ma vedie iba odovzdanosť, nemám nijaký iný kompas!... Nevieť už o nič vrúcne prosiť, jedine o to, aby Pán Boh na mojej duši splnil svoju vôľu a aby tomu stvorenia nekládli prekážky. Je isté, že človek môže upadnúť, byť neverný, ale láska vie všetko zúžitkovať, rýchlo strávi všetko, čo sa môže Ježišovi nepáčiť, a zanechá v hĺbke srdca iba pokorný a nekonečný pokoj...“ (Rkp A, 82v-83r)

Odobzdanosť do Božích rúk nám pomáha realizovať naše povolanie a svätosť. Boh sa stará špeciálne o každého jedného z nás, o každú jednu dušu. Ak by sme sa snažili riadiť si život po svojom, znamenalo by to, že kladieme prekážku Bohu. Naopak odovzdanosť Bohu znamená, že

je kráčať po istej ceste a rýchlo môžem prísť do cieľa. **Odovzdanosť nespočíva v ničnerobení. Odovzdanosť je predpokladá činnosť, našu spoluprácu s Božou činnosťou. Spočíva to v tom, že ja s Božou pomocou odstraňujem prekážky a takto odpovedám na milosť.**

Terézia na koniec roku 1895 píše v Rkp. B takéto slová: "Dokonale chápem, že len láska nás môže urobiť milými Pánu Bohu; táto láska je jediné dobro, po ktorom túžim. Ježiš mi ochotne ukázal jedinú cestu, ktorá vedie k tejto božskej vyhni, a tou cestou je odovzdanosť malého dieťaťa, ktoré bez strachu usína v náručí svojho Otca..." (Rkp. B, 1r).

Terézia definovala **3 línie odovzdanosti**: pozrieť sa dobre do očí skutočnosti v Božom svetle, prijať ju od Boha, obetovať ju Bohu.

Prvá línia odovzdanosti sa týka nášho objektívneho pohľadu na nás. Ak vidíme všetko skrze tmavé okuliare, je to skúška pre nás. Ak sa nám stane, že upadáme pod ťarchou našej povahy alebo citov, bolo by to zlé, keby sme sa vyhovárali na fyzické nedokonalosti, chorobu, čas. Tento pád však nezavinila naša fyzická indispozícia, ale naša nedokonalosť. Nikdy však nemôžeme podľahnúť malomyseľnosti. Terézia nás učí, že ten kto vie a cíti sa hriešnikom, nemusí nariekať a plakať v kúte. Má ísť k Otcovi, ktorý pochopí a odpúšťa. Jednoducho sa má priznať, že zavinil, lebo iba takto vstúpi do sféry Božieho milosrdenstva. Odovzdanosť sa má prežívať v úprimnej pokore.

Druhá línia odovzdanosti spočíva v našom priznaní si a prijatí svojich nedostatkov. Ak si ich nepriznáme, bráni nám to v raste. Priznanie si ich nás vedie k oslobodeniu. Túto nemohúcnosť a zraniteľnosť je pred Bohom dôležité priznať a prijať. K ničomu to neslúži, ak by človek pred sebou utekal. Stačí, ak bude trpezlivý sám so sebou a dokáže sa prijať taký aký je. Pretože Boh nás prijíma takých, akí sme, a on z nás chce takých ľudí, akých nás chce mať sám. Terézia spomína: „Nič si z toho nerobím, keď vidím, že som iba samá slabosť. Naopak. Chválim sa ňou každý deň a čakám, aké nedokonalosti v sebe ešte objavím..."

Tretou líniou je obetovať seba. Nestačí, aby človek prijal iba seba samého aký je. Odovzdanosť spočíva v nádeji. Ide o to, aby vykročil po ceste a nečakať, až budeme hodní Boha, alebo až budeme spokojní sami so sebou. Keď sa jej rodná sestra Genovéva - Celina sťažuje, že "nikdy nebude dobrá", Terézia jej odpovedá: "Ale budete, dospejete k tomu. Pán Boh vás k tomu privedie." Treba začať odovzdanosťou. Obetovať sa Bohu v takom stave, v akom sa nachádzam. Je potrebné sa neustále k tomu vracieť, na začiatku, ale aj na konci, pri prvom obrátení, ale aj počas celej našej cesty, cesty vernosti. Pretože nikdy nie sme na konci úplnej odovzdanosti Bohu. Len aby nás to viedlo radostnej slobode. K prežívaniu našej odovzdanosti slúži aj žiť prítomnú chvíľu. Znechutenie podľa Terézie nepomáha nášmu rozvoju a ani tomu, aby sme sa dokázali úplne odovzdať, ale to, že sa znechucujeme je následkom toho, že veľa myslíme o tom, čo bolo a čo bude. Je to nedostatok dôvery. A vôbec. Bojíme sa budúcnosti a príde ona niekedy? To, čo ešte nie je nemusí sa nikdy stať. Boh nám dáva milosť, aby sme prežívali prítomnú chvíľu. Náš nepokoj v srdci je často spôsobený tým, že myslíme na to, čo už kedysi bolo alebo čo ešte len - asi - ktovie - či sa stane? Ak sa ešte dá, vráťme sa k tomu, čo bolo a vyriešme to, ale

nemyslíme na to, čo bude. Budeme súdení na konci života s toho, ako sme prežili ten deň, ktorý nám Boh dal ako dar pre nás, osobne pre každého z nás. Robme to, čo máme na každý deň.

Ved' Ježiš sám povedal a upozorňuje nás, tak ako upozorňoval zástupy, ktoré sa zišli pod kopcom o tom, že každý deň má dosť svojho trápenia. Zajtraší deň sa postará sám o seba. Ak sa odovzdáme Bohu, ak budeme verne plniť jeho vôľu, akákoľvek by to bola cesta, alebo by sa na nej vyskytli akékoľvek príhody, pôjdeme pokojne a prídeme do cieľa, ktorý nám Boh pripravil.

Príklad odovzdanosti je pekne opísaný v článku: **Odovzdať život Bohu.** Presne o ten čistý papier ide, podpísať ho úplne prázdny s tým, aby Boh doň napísal svoje požiadavky. Týmto mu dávame k dispozícii svoj život a ponúkame mu svoje ruky, aby nás urobil svojim nástrojom. Povieme si, ja, taký slabý a nestály? V Jeho očiach máme každý svoju cenu, ktorá je často možno v očiach ľudí podceňovaná. Pre každého z nás má svoje úlohy, je len na nás, či sa podujmeme k ich plneniu. Keď sme teda celkom stotožnení s vôľou Boha, nie je problémom pre nás OBETOVAŤ svoj ŽIVOT.

Denne v bohoslužbe počas obetovania prinášať obeť Tela a Krvi nášho Pána Ježiša Krista spolu s mojou obeťou, ktorou je môj život, duša i srdce, vôľa, radostné i bolestné chvíle môjho života. **Úmyslov, na ktoré by sme tieto obety mohli prinášať je asi nespočetné množstvo.**

Najaktuálnejším však by mohol byť osobný úmysel každého z nás, a to aj v spojení so sr. Zdenkou za konkrétneho kňaza z našej farnosti do ktorej patríme. Prosíme o pomoc pre tohoto kňaza, o jeho svätý život, aby ľuďom vo svojej farnosti napomáhal svojou službou, aby bol farnosti prínosom, aby na svojej ceste bol vytrvalý. Aj my budeme z tohto ovocia zakusovať na bohoslužbách, a to sa bude potom odrážať aj v našich životoch. Ak budeme všetci takto činiť, Boh nás bude odmieňať za tieto, jemu tak milé obety. Spoluprácou obeť sa takto budeme všetci spoločne podieľať na Božom pláne.

ADORÁCIA

Pre jedno utrpenie, ktoré znášame s radosťou, budeme Boha intenzívnejšie milovať po celú večnosť. Tak veľmi ho milujem, že som vždy spojená so všetkým, čo robí on. Ukazujem sa tým veselšia, čím viac sa mi zdá, že Ježiš na mňa zabúda. Už ani nevie, čo má so mnou robiť. Boh sa nemusí obávať, že mu pripravím sklamanie. Pričiním sa, aby nič na mne nespozoroval, ak nebudem prekvapená krásou neba.

Z nežnej lásky sa nikdy nechcela sťažovať, že je jej zima alebo pociťuje horúčavu. Iba tak ukradomky si utrela pot, aby to Ježiš ani nezbadal. Aj pri utrpení sa usmievala, aby Ježiš nebol sklamaný výrazom jej tváre a nezbadal, že trpí.

Sv. Terezka pri svojich prosbách hovorila: „Ak neurobiš to, o čo ťa prosím, budem ťa, Bože, ešte viac milovať. Nechcem byť záhradnou ružou, ktorú polievajú, ale poľným kvietkom zavlažovaným kvapkami rosy...“

Keď Boh posiela na nás utrpenie, má pri tom odvrátenú tvár. Tento život je iba prebdením noci na zlom nocľahu. Ale ak nás trnie zraňuje, naša láska vydáva vôňu. Ježiš nás miluje tak nepochopiteľne nežne, že nechce urobiť nič, aby nás k tomu prinútil. Stvoriteľ vesmíru čaká na modlitbu i obeť úbohej duše, aby spasil mnoho iných.

Keď pozorujem tajomné telo Cirkvi, nenašla som sa v žiadnom z tých údov, a predsa som sa chcela spoznať vo všetkých. Láska mi však dala kľúč a pochopila som, že údy musia mať srdce a jeho láska uvádza do činnosti všetky údy. Keby táto láska vyhasla, apoštoli by nehlásali evanjelium, mučeníci by sa zdráhali preliať krv. Teda v láske sú všetky povolania, láska je všetko. Mojm povoláním je láska. V srdci sv. Cirkvi budem láskou. Ježišu, mám iba jedinú žiadosť: milovať ťa tak, aby som zomrela láskou.